Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
J. KOKOTT
fremsat den 1. december 2016 [1]

Sag C-598/14 P

Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)
mod

Gilbert Szajner

»Appel — EU-varemærke — ordmærket »LAGUIOLE« — ugyldighedsbegæring på grund af rettigheder til det ældre selskabsnavn »Forge de Laguiole« — delvis ugyldighedserklæring ved EUIPO's appelkammer — delvis ophævelse af appelkammerets afgørelse ved Retten — artikel 8, stk. 4, artikel 53, stk. 1, litra c), og artikel 65, stk. 1 og 2, i forordning nr. 207/2009 — fastlæggelse af rækkevidden af den beskyttelse, som et varemærke tillægges ved den relevante nationale ret — national dom afsagt efter EUIPO's appelkammers afgørelse — Rettens kontrol af appelkammerets afgørelse — artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut — Domstolens kontrol af Rettens afgørelse i appelsagen«

I – **Indledning**

1. I den foreliggende sag er det centrale spørgsmål, i hvilket omfang Unionens retsinstanser kan foretage prøvelse af national ret i EU-varemærkets retsbeskyttelsessystem.

2. Spørgsmålet opstår i forbindelse med en tvist, hvori optræder begrebet »Laguiole«, som i Frankrig ikke kun associeres med knive, men også med talrige retssager. Disse retssager drejer sig især om anvendelsen af navnet på landsbyen Laguiole, som i dag i vidt omfang anvendes som synonym for den berømte foldekniv, der traditionelt fremstilles her. Spørgsmålet om, hvorvidt dette navn kan anvendes til markedsføring af produkter, som intet har med byen Laguiole at gøre, er endnu ikke afklaret endeligt i national ret [2].

3. I den foreliggende sag drejer det sig imidlertid alene om et spørgsmål, som i første omgang er uafhængigt heraf, nemlig rækkevidden af beskyttelsen af *selskabsnavnet* »Forge de Laguiole« inden for rammerne af artikel 8, stk. 4, litra b), i forordning nr. 207/2009, sammenholdt med artikel L. 711-4, litra b), i den franske lov om intellektuelle ejendomsrettigheder.

1 — Originalsprog: tysk.

2 — Den hidtil sidste etape i den over 20 år lange tvist om anvendelsen af navnet »Laguiole« er en afgørelse fra den franske cour de cassation af 4.10.2016, jf. herom samt generelt om tvistens historie E. Tymen, »Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole«, *Le Figaro* af 11.10.2016, tilgængelig på http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002-20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php

4. Appelkammeret ved Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (herefter »EUIPO«) var i denne forbindelse af den opfattelse, at et selskabsnavn ifølge fransk retspraksis principielt var beskyttet for alle de aktiviteter, der var omfattet af selskabets formål. Ifølge Retten er beskyttelsen dog begrænset til de aktiviteter, der faktisk og konkret bliver udøvet. Denne opfattelse støttede Retten på dommen fra den franske cour de cassation af 10. juli 2012 i sagen Cœur de Princesse (herefter »Cœur de princesse-dommen«) [3], som først blev afsagt *efter* appelkammerets afgørelse.

5. Efter EUIPO's opfattelse foreligger der her en retsfejl fra Rettens side. Retten kunne nemlig kun ophæve appelkammerets afgørelse, hvis appelkammeret havde begået en fejl allerede på det tidspunkt, hvor denne afgørelse blev vedtaget. Da Retten tog hensyn til Cœur de princesse-dommen, fastslog den derfor ikke en fejl fra appelkammerets side, men erstattede dettes bedømmelse med sin egen. I modsætning hertil begrænsede den omtvistede dom sig ifølge Retten til at anvende fransk ret på den måde, som den burde have været anvendt af appelkammeret [4].

6. Denne kontrovers er udtryk for, at henvisningen til national ret i EU-varemærkesystemet står i et vist spændingsforhold til de principper, som normalt regulerer Rettens kontrol for så vidt angår afgørelserne fra EUIPO's appelkamre. Ifølge disse skal Retten i princippet begrænse sig til på grundlag af de oplysninger, som lå til grund for appelkammerets afgørelse, at finde den afgørelse, som appelkammeret burde have vedtaget. Det fremgår allerede af Domstolens hidtidige retspraksis, at disse principper ikke finder uændret anvendelse, når det drejer sig om Rettens fortolkning af en national regel. Den foreliggende appel giver Domstolen lejlighed til at præcisere og videreudvikle denne retspraksis [5].

II – **Retsforskrifter**

A – *EU-retlige forskrifter*

1. Domstolens statut

7. Artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut er affattet således:

»Appel til Domstolen er begrænset til retsspørgsmål. Den kan kun støttes på, at Retten savner kompetence, at der er begået rettergangsfejl, som krænker appellantens interesser, eller at Retten har overtrådt EU-retten.«

2. Forordning nr. 207/2009

8. Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker [6] er blevet erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker [7]. I denne forbindelse blev artikel 8, 52 og 63 i forordning nr. 40/94 uden væsentlige ændringer til artikel 8, 53 og 65 i forordning nr. 207/2009.

3 — Bilag 4 til Gilbert Szajners svarskrift i appelsagen.

4 — Jf. præmis 51 i Rettens dom af 21.10.2014, Szajner mod KHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) (T-453/11, EU:T:2014:901) (herefter også »den appellerede dom«).

5 — Dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452), og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

6 — EFT 1994, L 11, s. 1.

7 — EUT 2009, L 78, s. 1.

9. Artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 er affattet således:

»4. Hvis indehaveren af et ikke-registreret varemærke eller af et andet erhvervsmæssigt anvendt tegn, som ikke kun har lokal betydning, rejser indsigelse, er det varemærke, der søges registreret, udelukket fra registrering, hvis og i det omfang der i henhold til unionslovgivningen eller medlemsstatens lovgivning vedrørende det pågældende tegn:

a) er erhvervet rettigheder til tegnet før tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering som EU-varemærke eller i givet fald før tidspunktet for den prioritet, der gøres gældende til støtte for EU-varemærkeansøgningen

b) tegnet giver sin indehaver ret til at forbyde anvendelsen af et yngre varemærke.«

10. Artikel 53, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009 er affattet således:

»1. EU-varemærket erklæres ugyldigt efter indgivelse af begæring herom til kontoret eller ved fremsættelse af modkrav under en sag om varemærkekrænkelse:

[…]

c) når der findes en af de i artikel 8, stk. 4 omhandlede ældre rettigheder, og betingelserne i nævnte stykke er opfyldt.«

11. Artikel 65, stk. 1 og 2, i forordning nr. 207/2009 er affattet således:

»1. Appelkamrenes afgørelser om klager kan indbringes for Retten.

2. Indbringelse af klager kan ske under påberåbelse af inkompetence, væsentlige formmangler eller overtrædelse af traktaten, af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse eller under påberåbelse af magtfordrejning.«

B – *Fransk ret*

12. Artikel L. 711-4, litra b), og L. 714-3 i den franske Code de la propriété intellectuelle français (lov om intellektuelle ejendomsrettigheder) (herefter »CPI«) har følgende ordlyd:

L. 711-4

»Et tegn, der krænker ældre rettigheder, kan ikke anvendes som varemærke, herunder navnlig:

[…]

b) en benævnelse eller et navn på et selskab, hvis der er risiko for forveksling i offentlighedens bevidsthed

[…]«

L. 714-3

»En registrering af et varemærke, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel L. 711-1 til L. 711-4, erklæres ugyldig ved retsafgørelse.«

III – **Faktiske omstændigheder, sagsbehandlingen ved EUIPO og retsforhandlingerne for Retten**

13. Gilbert Szajner er indehaver af EU-ordmærket LAGUIOLE, der blev ansøgt om den 20. november 2001 og registreret den 17. januar 2005 af EUIPO i henhold til forordning nr. 40/94 (erstattet af forordning nr. 207/2009).

14. De varer og tjenesteydelser, som varemærket LAGUIOLE er registreret for, henhører bl.a. under klasse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 og 38 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret. Det drejede sig om en bred vifte af diverse varer og tjenesteydelser, som rakte fra håndværktøj og instrumenter over juvel- og smykkevarer, ure, service, skriveartikler, lædervarer, kunstgenstande samt sportsartikler og artikler for rygere til telekommunikationstjenester [8], men dog efter det delvise afkald, som skete for EUIPO under sagen, ikke længere omfattede knive, gafler og sakse [9].

A – *Sagen for EUIPO og appelkammerets afgørelse*

15. Den 22. juli 2005 indgav Forge de Laguiole en begæring om, at varemærket LAGUIOLE blev erklæret delvist ugyldigt i henhold til artikel 52, stk. 1, litra c), i forordning nr. 40/94, sammenholdt med samme forordnings artikel 8, stk. 4 [nu artikel 53, stk. 1, litra c), og artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009].

16. Begæringen om, at varemærket blev erklæret ugyldigt, var støttet på selskabsnavnet Forge de Laguiole, som Forge de Laguiole bruger i forbindelse med aktiviteterne »fabrikation og salg af alle knivsmedevarer, sakse, gaveartikler og souvenirs – alle artikler i forbindelse med bordpynt«. Ifølge Forge de Laguiole giver dette selskabsnavn selskabet en ret i henhold til CPI's artikel L. 711-4, litra b), sammenholdt med artikel L. 714-3, til at forbyde brugen af varemærket LAGUIOLE.

17. Ved afgørelse af 27. november 2006 afslog annullationsafdelingen ugyldighedsbegæringen.

18. Den 25. januar 2007 indgav Forge de Laguiole en klage til EUIPO over annullationsafdelingens afgørelse.

19. Ved afgørelse af 1. juni 2011 tog EUIPO klagen delvist til følge og erklærede varemærket LAGUIOLE ugyldigt for varerne i klasse 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 og 34. Det forkastede klagen for så vidt angår tjenesteydelserne i klasse 38 (telekommunikationsydelser) [10].

20. Appelkammeret støttede sin afgørelse på to søjler, som begge i sig selv kunne anses for at være tilstrækkelige til at underbygge dets konklusion om, at selskabsnavnet Forge de Laguiole var beskyttet for alle de aktiviteter, der indgik i selskabets formål [11]. For det første fandt appelkammeret, at et selskabsnavn i henhold til CPI's artikel L. 711-4, litra b), principielt er beskyttet for alle de aktiviteter, der er omfattet af selskabets formål, når dette – som i den foreliggende sag – er tilstrækkeligt præcist formuleret [12]. For det andet fandt appelkammeret, at selv om det måtte medgives, at dette ikke var tilfældet for aktiviteten »fabrikation og salg af alle gaveartikler og souvenirs – alle artikler i forbindelse med bordpynt«, havde Forge de Laguiole bevist, at selskabet havde udvidet sine aktiviteter til disse områder før ansøgningen af det omtvistede EU-varemærke [13].

8 — Den appellerede doms præmis 1 og 2.

9 — Jf. den appellerede doms præmis 2 samt punkt 5 og 6 i afgørelsen af 1.6.2011 fra appelkammeret ved EUIPO (bilag 1 til stævningen i første instans) (herefter også »den omtvistede afgørelse«).

10 — Den appellerede doms præmis 3-8.

11 — Den appellerede doms præmis 9 og 33.

12 — Den appellerede doms præmis 34 og 41; den omtvistede afgørelses punkt 87-90 i (bilag 1 til svarskriftet i første instans).

13 — Den appellerede doms præmis 34; den omtvistede afgørelses punkt 91-94 i (bilag 1 til svarskriftet i første instans).

B – *Rettens dom*

21. Den 8. august 2011 anlagde Gilbert Szajner annullationssøgsmål ved Retten mod den omtvistede afgørelse. Han støttede sit søgsmål på tilsidesættelse af artikel 53, stk. 1, litra c), sammenholdt med artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 og gjorde navnlig gældende, at beskyttelsen af et selskabsnavn i henhold til CPI's artikel L. 711-4 i modsætning til appelkammerets opfattelse udelukkende omfatter aktiviteter, som reelt udøves af et selskab [14].

22. I sin dom af 21. oktober 2014 fastslog Retten i første omgang, at appelkammeret havde støttet sin fortolkning af fransk ret på den relevante franske retspraksis, således som den forelå på datoen for vedtagelsen af den omtvistede afgørelse, den 1. juni 2011. Denne retspraksis var imidlertid ikke ensartet og havde givet anledning til diskussioner blandt specialister i litteraturen [15].

23. Denne diskussion blev efter Rettens opfattelse afgjort af den franske cour de cassation i Cœur de princesse-dommen, idet det blev fastslået, at »selskabsnavnet kun [nød] beskyttelse for de aktiviteter, der faktisk udøves af selskabet, og ikke for dem, der er opregnet i dets vedtægt« [16]. Selv om den pågældende dom var blevet afsagt efter den omtvistede afgørelse, kunne den efter Rettens opfattelse indgå i Rettens prøvelse af denne afgørelses retmæssighed [17].

24. Dermed konkluderede Retten, at den første søjle i appelkammerets ræsonnement, der er støttet på de aktiviteter, der indgår i Forge de Laguioles selskabs formål, følgelig ikke kan danne grundlag for den omtvistede afgørelse [18]. I forbindelse med sin prøvelse af begrundelsen for den anden søjle i denne afgørelse fastslog Retten endvidere, at Forge de Laguiole i modsætning til appelkammerets opfattelse kun havde bevist, at det havde udøvet aktiviteterne fabrikation og salg af alle artikler, der henhører under sektorerne for knivsmedevarer eller bestik samt for gaver og souvenirs, for så vidt som der er tale om varer, der henhører under disse sektorer. Derfor ophævede Retten den omtvistede afgørelse, for så vidt som appelkammeret deri fastslog, at der forelå en risiko for forveksling som omhandlet i CPI's artikel L. 711-4, og begrænsede sin prøvelse af risikoen for forveksling som omhandlet i denne bestemmelse til de aktiviteter, som Forge de Laguiole efter dens opfattelse faktisk udøvede i den omtvistede periode [19].

25. I tilslutning til denne prøvelse [20] stadfæstede Retten kun den omtvistede afgørelse for så vidt angår et vist antal varer, som hører til de aktiviteter, som Forge de Laguiole reelt udøvede, og for hvilke Retten havde fastslået en risiko for forveksling mellem selskabsnavnet Forge de Laguiole og varemærket LAGUIOLE. I øvrigt gav Retten sagsøgeren medhold og ophævede den omtvistede afgørelse for, så vidt som appelkammeret også havde erklæret varemærket LAGUIOLE ugyldigt for andre varer [21].

IV – **Appelsagen og parternes påstande**

26. Ved appelskrift indleveret den 22. december 2014 har EUIPO iværksat foreliggende appel til prøvelse af Rettens dom. Den 23. marts 2015 fremlagde Forge de Laguiole et svarskrift i appelsagen. EUIPO og Forge de Laguiole har nedlagt følgende påstande: Den appellerede dom ophæves, og Gilbert Szajner tilpligtes at betale omkostningerne.

14 — Den appellerede doms præmis 38.
15 — Den appellerede doms præmis 42.
16 — Den appellerede doms præmis 43.
17 — Den appellerede doms præmis 45.
18 — Den appellerede doms præmis 51 og 52.
19 — Den appellerede doms præmis 53, 73 og 74.
20 — Den appellerede doms præmis 161-165.
21 — Den appellerede doms præmis 166 og punkt 1 i den appellerede doms konklusion.

27. På grund af indledningsvise problemer med tilsendelsen kunne Gilbert Szajner først indlevere sit svarskrift i appelsagen i december 2015. Han har nedlagt følgende påstand: Samtlige EUIPO's og Forge de Laguioles påstande og anbringender forkastes. Subsidiært har han nedlagt følgende påstande: De nævnte påstande og anbringender erklæres ubegrundede, appellen forkastes, ophævelse af den appellerede dom erklæres for ufornøden og EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne.

28. Der er indgivet skriftlige indlæg til Domstolen vedrørende appellen.

V – **Bedømmelse**

A – *Formaliteten*

29. Efter Gilbert Szajners opfattelse kan hverken EUIPO's appel (nedenfor punkt 1) eller Forge de Laguioles påstande (nedenfor punkt 2) antages til realitetsbehandling.

1. Formaliteten vedrørende EUIPO's appel

30. Gilbert Szajner gør gældende, at EUIPO ikke kan iværksætte en appel til prøvelse af en dom afsagt af Retten, hvis genstand er en afgørelse vedtaget af appelkammeret, da EUIPO hverken har søgsmålsadgang eller søgsmålsinteresse. Desuden kan EUIPO's appelanbringender ikke antages til realitetsbehandling, idet de ændrer genstanden for tvisten mellem parterne for EUIPO.

31. Disse indvendinger er ubegrundede.

32. For det første anlægges sagen for Retten i henhold til artikel 172 i Rettens procesreglement af 4. marts 2015 [22] til prøvelse af en afgørelse truffet af EUIPO's appelkammer mod EUIPO som sagsøgt. Desuden kan appel til Domstolen i henhold til artikel 56, stk. 2, i Domstolens statut iværksættes af enhver part, som helt eller delvis ikke har fået medhold. Da EUIPO i den foreliggende sag delvis ikke fik medhold i første instans, er der således ikke tvivl om hverken dets søgsmålsadgang eller dets søgsmålsinteresse i appelsagen, hvilket i øvrigt bekræftes af Domstolens faste retspraksis [23].

33. Det er heller ikke i strid med princippet om domstolenes uafhængighed, upartiskhed og neutralitet eller princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om en retfærdig rettergang, at EUIPO som sagsøgt henholdsvis appellant optræder i sager for Unionens domstole, som omhandler afgørelser vedtaget af kontorets eget appelkammer. Ganske vist følger søgsmålene til prøvelse af EUIPO's afgørelser for Retten først efter klageproceduren ved EUIPO's appelkamre. Det er uomtvistet, at denne har domstolslignende træk. Desuden tillægges afgørelserne fra EUIPO's appelkamre på en vis måde kontoret. Dette kan nemlig ikke anfægte dem ved Retten, og dets rettigheder i forhold til andre sagsøgte eller intervenienter er begrænset [24]. Alligevel er EUIPO i modsætning til Gilbert Szajners opfattelse i sager for Unionens domstole ikke »både dommer og part«, da det i denne sag jo ikke er EUIPO, men Domstolen, der træffer afgørelse om retmæssigheden af appelkammerets afgørelser. Dermed kan det af Gilbert Szajner rejste spørgsmål om appelkamrenes domstolsegenskab som omhandlet i EMRK's artikel 6, stk. 1, henholdsvis artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder lades ubesvaret.

22 — Se tidligere artikel 133, stk. 2, i Rettens procesreglement af 2.5.1991.

23 — Jf. f.eks. dom af 21.7.2016, EUIPO mod Grau Ferrer (C-597/14 P, EU:C:2016:579), og af 11.12.2014, KHIM mod Kessel (C-31/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2436), samt kendelse af 8.5.2014, KHIM mod Sanco (C-411/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:315).

24 — Jf. navnlig artikel 65, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 samt den af Gilbert Szajner anførte dom af 12.10.2004, Vedial mod KHIM (C-106/03 P, EU:C:2004:611, præmis 26 ff.).

34. Desuden holder heller ikke antagelsen om, at EUIPO i sagen i første instans egentlig ikke var modpart, men intervenient, og derfor skulle godtgøre sin søgsmålsinteresse i appelsagen. Sagen for Retten omhandlede ganske vist en afgørelse vedtaget af EUIPO's appelkammer om en tvist mellem indehaveren af et yngre varemærke og indehaveren af et ældre varemærke. Alligevel fremgår det tydeligt af Rettens ovenfor [25] citerede procesreglement, at EUIPO i en sådan sag ikke desto mindre indtager rollen som sagsøgt [26].

35. Endelig gør Gilbert Szajner gældende, at EUIPO's appelgrunde i forbindelse med Cœur de princesse-dommen ikke kan antages til realitetsbehandling. Han anfører, at EUIPO i denne forbindelse for Retten havde ændret sagens genstand, sådan som den fremgik af parternes påstande i sagen for EUIPO.

36. Imidlertid er heller ikke denne indsigelse begrundet. Som EUIPO med rette gør gældende, var fortolkningen af fransk ret nemlig genstand for tvisten mellem parterne allerede i sagen for appelkammeret. Det drejede sig navnlig om rækkevidden af beskyttelsen af et selskabsnavn, til hvilket formål Cœur de princesse-dommen blev fremlagt for Retten, i øvrigt af Gilbert Szajner selv [27]. Dermed udgjorde EUIPO's argumenter vedrørende antagelsen af denne dom i første instans på ingen måde en udvidelse af sagens genstand mellem parterne i sagen for EUIPO.

2. Formaliteten vedrørende Forge de Laguioles påstande

37. Gilbert Szajner bestrider endvidere, at Forge de Laguioles påstande kan antages til realitetsbehandling. Selv om dette selskab ikke er appellant, forlanger det nemlig ophævelse af den appellerede dom. I henhold til artikel 174 i Domstolens procesreglement skal dets påstande gå ud på, at EUIPO's appel helt eller delvist tages til følge, afvises eller forkastes. Selskabets processkrift er derfor i virkeligheden en kontraappel, som i henhold til procesreglementets artikel 176 skal iværksættes ved særskilt dokument.

38. Dette rent formalistiske argument må afvises. Ganske vist forlanger Forge de Laguiole i sine påstande i slutningen af sine forklaringer ikke, at EUIPO's appel skal tages til følge, men derimod ophævelse af den appellerede dom. Alligevel fremgår det tydeligt af selskabets svarskrift i appelsagen, at Forge de Laguiole støtter EUIPO's anbringende og appelgrunde i deres helhed. Dermed er det klart, at selskabet kræver, at appellen tages til følge. Desuden fremlægger det ingen selvstændige appelgrunde og -argumenter, som i henhold til procesreglementets artikel 178, stk. 3, er nødvendige for en kontraappel.

3. Foreløbigt resultat

39. Dermed kan såvel EUIPO's appel som Forge de Laguioles påstande antages til realitetsbehandling.

25 — Punkt 32 i nærværende forslag til afgørelse.

26 — Jf. også dom af 12.10.2004, Vedial mod KHIM (C-106/03 P, EU:C:2004:611, præmis 27).

27 — Jf. den appellerede doms præmis 25.

B – *Realiteten*

40. Som allerede nævnt støttede appelkammeret sin begrundelse vedrørende rækkevidden af beskyttelsen af selskabsnavnet Forge de Laguiole på såvel de aktiviteter, som var omfattet af selskabets formål, som på de aktiviteter, som det reelt udøvede [28]. I den appellerede dom fandt Retten den første begrundelsessøjle helt fejlagtig, da et selskabsnavn i fransk ret kun er beskyttet for så vidt angår de reelt udøvede aktiviteter. Den anden begrundelsessøjle anså Retten for delvis fejlagtig, da der kun var bevist en reel udøvelse af aktiviteterne for en del af de aktiviteter, der er omfattet af Forge de Laguioles formål [29].

41. Ved sin appel vender EUIPO sig mod Rettens konklusioner både hvad angår beskyttelsen af de aktiviteter, der er nævnt i Forge de Laguioles formål (nedenfor punkt 1), og hvad angår de aktiviteter, som selskabet reelt udøvede (nedenfor punkt 2).

1. Beskyttelsen af de aktiviteter, der er nævnt i Forge de Laguioles formål (det første appelanbringende og første del af det andet appelanbringende)

42. EUIPO gør gældende, at Retten ikke burde have taget hensyn til Cœur de princesse-dommen, som først blev afsagt efter appelkammerets afgørelse [det første appelanbringende, se nedenfor punkt a)]. Desuden gør EUIPO gældende, at Retten har gengivet denne dom urigtigt [første del af det andet appelanbringende, se nedenfor punkt b)].

a) Rettens hensyntagen til Cœur de princesse-dommen

43. Ifølge EUIPO er den prøvelse, som Retten gennemfører med hensyn til appelkammerets anvendelse af national ret, begrænset *ratione temporis*. Således kunne Retten ganske vist i overensstemmelse med dommen i sagen KHIM mod National Lottery Commission [30] støtte sig på nationale domme, som allerede var afsagt på tidspunktet for appelkammerets afgørelse, men som appelkammeret ikke tog hensyn til. Derimod overstiger det Rettens prøvelsesbeføjelser at udvide denne mulighed til nationale domme, som er afsagt *efter* appelkammerets afgørelse.

44. Forordning nr. 207/2009 indeholder talrige henvisninger til national ret. Dette gælder navnlig konstellationer, hvor ældre rettigheder som i den foreliggende sag kolliderer med et EU-varemærke. Her gøres den beskyttelse, som et EU-varemærke kan gøre krav på, afhængig af en medlemsstats ret. Den pågældende nationale ret bliver herved til en retsnorm, som skal finde anvendelse ved gennemførelsen af forordning nr. 207/2009.

45. Dermed skal artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, hvorefter indbringelse af klager over appelkamrenes afgørelser for Retten navnlig kan ske under påberåbelse af »overtrædelse […] *af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse*« [31], fortolkes således, at overtrædelse af en bestemmelse i national ret, som finder anvendelse i kraft af en henvisning i forordning nr. 207/2009, kan indbringes for Retten [32].

28 — Se punkt 20 i nærværende forslag til afgørelse.

29 — Se punkt 24 i nærværende forslag til afgørelse.

30 — Dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 44 og 46).

31 — Min fremhævelse.

32 — Jf. udførligt herom mit forslag til afgørelse Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, punkt 61 ff.).

46. Rettens prøvelse i denne forbindelse er, som Domstolen allerede har fastslået, en fuldstændig legalitetskontrol. Dermed er Retten hverken begrænset til de elementer, som fremlægges af parterne, eller til dem, som appelkammeret har taget hensyn til. Tværtimod kan den ex officio indhente oplysninger for at kontrollere indholdet, betingelserne for anvendelse og rækkevidden af de nationale retsregler, som påberåbes [33].

47. I modsætning til EUIPO's anbringende er Rettens kontrolbeføjelse således ikke begrænset til at kontrollere, om appelkammeret har anvendt den nationale ret korrekt. Tværtimod påhviler det Retten at kontrollere, om og i hvilket omfang en national retsregel, som påberåbes, giver indehaveren af et ældre varemærke ret til at forbyde benyttelsen af et EU-varemærke.

48. Heraf følger, at Retten med henblik på at bedømme den beskyttelse, som ydes af national ret, skal anvende en national retsregel på den måde, som den på tidspunktet for dens afgørelse fortolkes af de nationale domstole. Dermed skal Retten også kunne tage hensyn til en national dom, som er afsagt efter appelkammerets afgørelse, efter at parterne – som i den foreliggende sag [34] – har haft lejlighed til at tage stilling til denne dom [35].

49. En sådan forståelse af Rettens kontrolbeføjelser bekræftes af, at det ville modarbejde sikringen af virkningen af forordning nr. 207/2009 i praksis, hvis Retten skulle begrænse sig til at anvende den nationale ret på den måde, som den blev fortolket af de nationale domstole på tidspunktet for appelkammerets afgørelse [36]. Dette kunne nemlig føre til afslag på registrering eller til ugyldighedserklæring af et EU-varemærke, selv om den pågældende nationale retsregel ikke (længere) udgør noget grundlag herfor. En sådan situation ville ikke kun ikke leve op til kravet om effektiv retsbeskyttelse, men må også afvises af procesøkonomiske grunde. Den kunne nemlig tvinge ansøgeren eller indehaveren af et EU-varemærke til at indlede en ny ansøgningsprocedure hos EUIPO for at gøre sine rettigheder til det pågældende EU-varemærke gældende, som uretmæssigt var blevet nægtet ham.

50. I denne sammenhæng er den foreliggende situation forskellig fra en situation, hvor en national retsforskrift, der kommer til anvendelse gennem en henvisning i forordning nr. 207/2009, bliver ændret efter vedtagelsen af appelkammerets afgørelse. Ganske vist er en henvisning som den i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009, når der ikke foreligger en begrænsning heraf, en dynamisk henvisning, der refererer til den til enhver tid gældende nationale ret. En ændring af en national retsforskrift, der inden for rammerne af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 gøres gældende, ville imidlertid give anledning til nye faktiske omstændigheder og derfor ikke længere udgøre genstanden for en allerede indledt retlig tvist om eksistensen af et EU-varemærke. Følgelig vil det i dette tilfælde være nødvendigt at indlede en ny ugyldighedssag vedrørende det berørte EU-varemærke.

51. Anvendelse, som i det foreliggende tilfælde, af en uændret national retsforskrift på den måde, som den fortolkes af de nationale domstole på tidspunktet for Rettens fortolkning, er derimod i overensstemmelse med princippet om, at domstolsfortolkningen af en retsregel principielt – dvs. hvis der ikke undtagelsesvis eksplicit afviges herfra – finder anvendelse med tilbagevirkende kraft. Den begrænser sig nemlig til at præcisere, hvordan en sådan regel »skal forstås og anvendes, henholdsvis burde have været forstået og anvendt fra sin ikrafttræden« [37]. Spørgsmålet om dette retsprincips

33 — Dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 52), og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 44 og 46).

34 — Jf. den appellerede doms præmis 25.

35 — Se vedrørende denne nødvendighed dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 55-59).

36 — Jf. i denne forbindelse generaladvokat Bots forslag til afgørelse KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, punkt 91 og 92), samt dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 40 og 44).

37 — Således Domstolens formulering vedrørende den tilbagevirkende gyldighed af dens fortolkning af EU-retten i præjudicielle sager (jf. f.eks. dom af 22.9.2016, Microsoft Mobile Sales International m.fl., C-110/15, EU:C:2016:717, præmis 59). Se i denne kontekst også den appellerede doms præmis 48.

almene gyldighed – som bestrides af EUIPO – kræver derfor ingen yderligere afklaring i den foreliggende sag. Der foreligger nemlig ingen indicier for, at dette princip ikke skulle finde anvendelse i fransk ret, som er relevant i denne sag. Tværtimod viser de af Gilbert Szajner fremlagte oplysninger, at det finder anvendelse netop med henblik på retspraksis fra den franske cour de cassation [38]. Som Retten korrekt har fastslået, indeholder Cœur de princesse-dommen ingen angivelser af, at cour de cassation ønskede at foretage en begrænsning af det tidsmæssige anvendelsesområde for den fortolkning, der foretages i denne dom [39].

52. I denne forbindelse skal det for fuldstændighedens skyld bemærkes, at den indholdsmæssige bedømmelse af en national dom og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en ændring eller en bekræftelse af den hidtidige retspraksis, ikke kan være udslagsgivende for, om Retten kan tage hensyn til en national dom, som er afsagt efter appelkammerets afgørelse, eller ej [40]. Det er således uden betydning, om Cœur de princesse-dommen udgør en ændring eller en stadfæstelse af den hidtidige franske retspraksis.

53. Ganske vist kan hensyntagen til en national dom, som er afsagt efter appelkammerets afgørelse, have som konsekvens, at Retten alene på grund af denne dom bedømmer en national retsregel anderledes end appelkammeret. Dermed er det ikke udelukket, at Retten, som EUIPO gør gældende, ophæver eller ændrer en afgørelse vedtaget af appelkammeret på grund af en »uforskyldt fejl«. Imidlertid drejer Rettens kontrol af appelkammerets bedømmelse af den nationale ret sig netop på grund af Rettens kontrolbeføjelse ikke om »skyld«, men om en omfattende legalitetskontrol. Hvis det først senere viser sig, at appelkammerets afgørelse beror på en urigtig fortolkning af den nationale ret, kan dette ikke være til hinder for at korrigere denne fejl.

54. Dette er heller ikke til hinder for, at Retten, som EUIPO bemærker, i princippet skal begrænse sig til på grundlag af de oplysninger, som lå til grund for appelkammerets afgørelse, at finde den afgørelse, som appelkammeret burde have vedtaget [41]. Dette princip gælder nemlig for de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for appelkammerets afgørelse og genstanden for tvisten, således som defineret for EUIPO. Dels fører fortolkningen af en national retsnorm, der allerede blev drøftet for appelkammeret, ikke til en ændring af sagens genstand. Dels har den nationale ret, der finder anvendelse ved gennemførelsen af forordning nr. 207/2009, netop ikke status som et rent faktuelt forhold [42], men er derimod i henhold til denne forordnings artikel 65, stk. 2, underlagt en fuldstændig legalitetskontrol ved Retten. Derfor har Retten jo også mulighed for i modsætning til de principper, der i øvrigt finder anvendelse i det varemærkeretlige kontrolsystem, eventuelt ex officio at indhente oplysninger for at kontrollere indholdet, betingelserne for anvendelse og rækkevidden af de nationale retsregler, som påberåbes [43].

55. Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at der på grund af denne mulighed for at indhente oplysninger ex officio hviler et vist pres på Retten for at sætte sig ind i den nationale ret og dens udvikling. I denne forbindelse skal det dog bemærkes, at fortolkningen af national ret på grund af opgavedelingen mellem Unionens domstole og de nationale domstole påhviler sidstnævnte, og at Unionens domstole ikke råder over noget specifikt instrument til at afklare et fortolkningsspørgsmål vedrørende national ret [44]. Derfor fritager Rettens mulighed for ex officio at indhente oplysninger om

38 — Jf. punkt 25 og 27 samt bilag 5 (s. 1), 5a (s. 2) og 7 (s. 1) i Gilbert Szajners svarskrift i appelsagen.

39 — Den appellerede doms præmis 48.

40 — Dermed mister Rettens argumentation i den appellerede doms præmis 46 – som dog kun anføres subsidiært – sit grundlag.

41 — Se dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 71 og 72 og den deri nævnte retspraksis), som anført af EUIPO; jf. også dom af 26.10.2016, Westermann Lernspielverlage mod EUIPO (C-482/15 P, EU:C:2016:805, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

42 — Dom af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 37).

43 — Se punkt 46 i nærværende forslag til afgørelse.

44 — Jf. udførligt herom mit forslag til afgørelse Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, punkt 49 ff.).

den nationale ret på ingen måde den, som påberåber sig denne ret, fra hans pligt til at fremlægge de oplysninger, hvoraf den fortolkning, som han gør gældende, fremgår [45]. Dermed kan Retten i appelsagen ikke bebrejdes ikke at have taget hensyn til et nyt element vedrørende den nationale ret, som den, der påberåber sig det, burde have bragt til Rettens kendskab.

56. I overensstemmelse med ovenstående overvejelser skal det afslutningsvis konstateres, at Rettens hensyntagen til Cœur de princesse-dommen ikke udgør en tilsidesættelse af artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009. Det første anbringende må således forkastes.

b) Rækkevidden af Cœur de princesse-dommen

57. I forbindelse med første del af sit andet appelanbringende gør EUIPO gældende, at Retten har gengivet Cœur de princesse-dommen urigtigt og dermed tilsidesat artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009. Før jeg diskuterer denne argumentation, vil jeg kort komme ind på rækkevidden af Domstolens kontrol af den nationale ret i appelsagen.

i) Kontrollen af Rettens konstateringer vedrørende nationale retsregler i appelsagen

– Generelle indledende bemærkninger

58. Som ovenfor anført er EUIPO's appelkammers anvendelse af national ret i forbindelse med forordning nr. 207/2009 underlagt en yderst omfattende kontrol ved Retten. I forhold hertil er den kontrol, som Domstolen efterfølgende udøver i appelsagen med hensyn til Rettens anvendelse af den nationale ret, væsentligt mere begrænset.

59. I modsætning til artikel 65, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, som tillader en klage i første instans på grund af »overtrædelse […] af denne forordning eller af retsregler vedrørende deres gennemførelse«, begrænser statuttens artikel 58 nemlig Domstolens kontrolbeføjelse i appelsagen til, at »Retten har overtrådt EU-retten«. Således tildeler henvisningen til national ret i forordning nr. 207/2009 ganske vist denne ret en »retlig karakter« [46]. Heraf følger imidlertid kun, at den nationale ret er underlagt *Rettens* fuldstændige legalitetskontrol. Dette gør den imidlertid ikke på nogen måde til *EU*-ret, hvis overtrædelse kan gøres gældende i en appelsag [47].

60. I overensstemmelse hermed fastslog Domstolen i dommen i sagen Edwin mod KHIM, at dens kontrol af Rettens anvendelse af national ret i forbindelse med forordning nr. 207/2009 er begrænset til at kontrollere, at Retten ikke har foretaget en urigtig gengivelse af ordlyden af de pågældende nationale bestemmelser eller af den nationale retspraksis, som er relevant for dem, eller endog af den retsvidenskabelige litteratur, som vedrører dem. Derudover kontrollerer Domstolen kun, at Retten i forhold til disse oplysninger ikke har foretaget konstateringer, der er åbenbart i strid med oplysningernes indhold, og endelig at Retten ved bedømmelsen af alle oplysningerne ikke har tillagt en af dem en betydning, som ikke kan udledes deraf i forhold til de øvrige oplysninger, for så vidt som dette fremgår åbenbart af sagsakterne [48].

45 — Jf. i denne forbindelse dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, præmis 50).

46 — Således generaladvokat Bot i forslag til afgørelse KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, punkt 86).

47 — Jf. udførligt herom mit forslag til afgørelse Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, punkt 42 ff.); om den nationale rets anderledes stilling med hensyn til den konkrete EU-retlige procesretlige kontekst se også J. Kokott, »Le droit de l'Union et son champ d'application«, *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*, Bruylant, Bruxelles, 2015, s. 349-366 (s. 350 ff.).

48 — Jf. præmis 53 i dom af 5.7.2011, Edwin mod KHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452); se også kendelse af 29.11.2011, Tresplain Investments mod KHIM (C-76/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:790, præmis 66).

61. Dermed er Domstolens rolle ganske vist ikke som i forbindelse med rent faktuelle forhold begrænset til kontrol af den urigtige gengivelse af forhold fremlagt for Retten, men omfatter også en kontrol af »åbenbare fejlbedømmelser« [49]. Alligevel er denne kontrol begrænset til en kontrol af, om Retten har bedømt de forhold, *der er fremlagt for den, åbenbart* urigtigt. I modsætning til Retten foretager Domstolen således ikke længere en omfattende bedømmelse af national ret, men begrænser sig til at kontrollere Rettens bedømmelse ud fra de elementer, som parterne har påpeget, og åbenbare fejl. Der påhviler derfor heller ikke på nogen måde Domstolen en forpligtelse til ex officio at indhente oplysninger om indholdet af den nationale ret.

62. Denne begrænsning er berettiget såvel i kraft af Domstolens rolle som appelinstans som i kraft af den nationale rets position i forbindelse med forordning nr. 207/2009. Den nationale ret er ganske vist ikke kun et »rent faktuelt forhold«, og den undersøges omfattende af Retten. Alligevel er den fortsat en del af sagens – omend retlige – faktiske omstændigheder. Disse omstændigheder skal undersøges og bedømmes af EUIPO og af Retten, mens Domstolen i appelsagen kun kontrollerer dem for åbenbare fejl. Domstolen er som appelinstans nemlig netop ikke sat i verden for at garantere en ensartet anvendelse af national ret, som er de nationale højesteretters ansvar; det påhviler den derimod at sørge for ensartet fortolkning og anvendelse af EU-retten.

63. Denne begrænsning af Domstolens kontrol af national ret i appelsagen står ganske vist i et vist spændingsforhold til tanken bag Rettens kontrolbeføjelse i denne henseende. Denne består nemlig i at garantere, at spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang en national retsregel giver indehaveren af et varemærke ret til at forbyde anvendelsen af et yngre mærke *på tidspunktet for Rettens afgørelse*, bliver besvaret. Dette spændingsforhold kan imidlertid ikke undgås på grund af forskelligheden i Rettens og Domstolens opgaver samt på grund af Domstolens rolle i appelsagen. Dermed kan det ikke udelukkes, at Domstolen godkender en bedømmelse af national ret fra Rettens side, som ikke længere svarer til den nationale retsvirkelighed, idet der i mellemtiden er foretaget en fortolkning i national retspraksis. Såfremt dette fører til en grundlæggende ny situation for beskyttelsen af et nationalt mærke, som har konsekvenser for gyldigheden af et EU-varemærke, ville der eventuelt skulle anlægges en genoptagelsessag for Retten eller en ny annullationssag for EUIPO.

– Anvendelse i den foreliggende sag

64. I den foreliggende sag kan det med hensyn til oplysningerne om fransk ret, som Retten har taget hensyn til, konstateres, at Retten ved sin bedømmelse af Cœur de princesse-dommen udelukkende har støttet sig på dennes ordlyd [50].

65. Ganske vist fastslog Retten i øvrigt, at det allerede før Cœur de princesse-dommen kunne udledes af den – omend uensartede – ældre retspraksis fra lavere franske retter, at beskyttelsen af selskabsnavnet var begrænset til aktiviteter, der faktisk var blevet udøvet af det omhandlede selskab [51]. Imidlertid støttede Retten ikke sin bedømmelse af rækkevidden af Cœur de princesse-dommen på denne konstatering, som kun anføres subsidiært. Dermed er det uden betydning, om Retten opfyldte sin begrundelsespligt ved at påberåbe sig »de mange tidligere domme fra franske retter, som parterne har fremlagt både for EUIPO og for Retten«, uden at anføre disse domme.

66. I forbindelse med den foreliggende appel er Domstolens prøvelse således begrænset til en kontrol af, om Retten har foretaget en urigtig gengivelse af Cœur de princesse-dommen og har foretaget konstateringer, der er åbenbart i strid med oplysningerne i denne dom. Idet Retten ikke har støttet sig på yderligere oplysninger om national ret, kan den heller ikke bebrejdes at have foretaget en urigtig

49 — Generaladvokat Bots forslag til afgørelse KHIM mod National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, punkt 84).

50 — Den appellerede doms præmis 44.

51 — Den appellerede doms præmis 46.

gengivelse eller åbenbar fejlbedømmelse af sådanne oplysninger. Imidlertid kan Domstolens kontrolbeføjelse forstås således, at det skal prøves, om Cœur de princesse-dommen, sammenholdt med ordlyden i CPI's artikel L. 711-4, litra b), kan støtte Rettens bedømmelse, eller om dette åbenbart ville have krævet yderligere oplysninger om fransk ret.

67. Heroverfor kan de citater fra den franske juridiske litteratur, som Gilbert Szajner har fremlagt til støtte for Rettens fortolkning af Cœur de princesse-dommen, højst anvendes som hjælpemiddel. Det er dermed uden betydning, om disse oplysninger forelå for Retten, eller om den tog hensyn til dem.

ii) Den påståede urigtige gengivelse af Cœur de princesse-dommen

68. EUIPO og Forge de Laguiole gør gældende, at Retten har foretaget en urigtig gengivelse af Cœur de princesse-dommen, idet den erklærede, at den på ingen måde er tvetydig med hensyn til beskyttelsesparameteret for et selskabsnavn og kan anvendes generelt.

69. I Cœur de princesse-dommen drejede det sig nemlig ikke om at definere omfanget af beskyttelsen af et selskabsnavn i forhold til et varemærke, som ansøges af en tredjemand. Tværtimod drejede det sig i denne dom om at fastslå, at en selskabsindehavers egen ansøgning om et mærke havde svigagtig karakter. I denne sag havde selskabet Cœur de princesse således kun ansøgt om et varemærke af samme navn for at skade en tredjemand. Denne ansøgning var desuden foretaget for aktiviteter, som selskabet Cœur de princesse ikke udøvede, og som heller ikke var omfattet af selskabets oprindelige formål.

70. Dette er ganske vist korrekt, og det blev også anerkendt af Retten. Således fastslog Retten navnlig, at den sag, der gav anledning til Cœur de princesse-dommen, ikke vedrørte en sag, der var anlagt på grundlag af CPI's artikel L. 711-4, men annullation af et varemærke på grund af en svigagtig indgivelse af registreringsansøgningen og en begæring på området for illoyal konkurrence.

71. Alligevel findes der, som Retten ligeledes med rette konstaterer, i Cœur de princesse-dommen ingen indicier for, at cour de cassation ønskede at begrænse gyldigheden af sin udtalelse om et selskabsnavns beskyttelsesområde til de særlige omstændigheder, som lå til grund for denne dom. Tværtimod traf cour de cassation den omhandlede udtalelse i forbindelse med afvisningen af det første appelanbringende, som navnlig var støttet på den påståede tilsidesættelse af CPI's artikel L. 711-4, litra b). Derfor kan EUIPO's argument om, at cour de cassations afgørelse ikke er relevant i forbindelse med CPI's artikel L. 711-4, litra b), ikke overbevise. Netop i forbindelse med denne bestemmelse forekommer det i øvrigt logisk at fokusere på de aktiviteter, som reelt udøves af indehaveren af et selskabsnavn. CPI's artikel L. 711-4, litra b), gør nemlig muligheden for at gøre et ældre selskabsnavn gældende over for et yngre mærke afhængig af risikoen for forveksling for forbrugerne. En sådan forvekslingsrisiko turde være vanskelig at påvise for aktiviteter, som ikke udøves.

72. Heller ikke Forge de Laguioles uunderbyggede påstand om, at Cœur de princesse-dommen ikke kan være en principiel afgørelse, eftersom den stadfæstede den tidligere dom, kan være til hinder for dette. I den foreliggende sag er det nemlig ikke nødvendigt at afklare, om Cœur de princesse-dommen er en »principiel afgørelse«. Det er tilstrækkeligt at konstatere, at det fremgår tydeligt at opbygningen af svaret på det første appelanbringende samt afgørelsens holdning til et selskabsnavns beskyttelsesområde, at der her er tale om en generel og principiel konstatering.

73. Endelig gør EUIPO gældende, at cour de cassation fokuserede på de aktiviteter, som indehaveren af selskabsnavnet faktisk udøver, for at prøve det andet appelanbringende, der var blevet gjort gældende for retten. Her drejede det sig nemlig om området for illoyal konkurrence, som forudsætter en reel konkurrencesituation mellem de involverede virksomheder. Denne argumentation holder imidlertid

ikke. Det udsagn, som det drejer sig om i den foreliggende sag, faldt nemlig ikke i forbindelse med cour de cassations svar på det andet appelanbringende, som omhandlede den illoyale konkurrence. Dermed er det i den foreliggende sag ikke nødvendigt at drøfte parternes kontrovers vedrørende nødvendigheden af en reel konkurrencesituation på området for illoyal konkurrence.

74. Ud fra disse betragtninger fremgår det ikke, at Retten har gengivet Cœur de princesse-dommen urigtigt, eller at der åbenbart havde været behov for flere elementer vedrørende national ret for at bekræfte denne doms udsagn. I øvrigt bekræfter de udtalelser i den franske juridiske litteratur, som Gilbert Szajner fremfører, Rettens fortolkning af Cœur de princesse-dommen [52].

75. Dermed må første del af det andet appelanbringende forkastes.

2. De af Forge de Laguiole reelt udøvede aktiviteter (anden del af det andet appelanbringende)

76. I anden del af sit andet appelanbringende gør EUIPO, med støtte fra Forge de Laguiole, gældende, at Retten ikke har fastlagt de aktivitetsområder, som selskabet Forge de Laguioles reelt udøvede, korrekt. Således bemærkede Retten ganske vist korrekt, at beskyttelsesområdet for selskabsnavnet Forge de Laguiole alene afhænger af fransk ret. I sin undersøgelse af de aktiviteter, som blev udøvet af Forge de Laguiole, støttede Retten sig imidlertid kun på de omhandlede varers karakter og ikke – som det kræves i fransk retspraksis – også på deres bestemmelse og anvendelsesformål. I denne forbindelse påberåbte Retten sig desuden sin egen retspraksis vedrørende reel brug af EU-varemærket, selv om Domstolen har udelukket en analog anvendelse af denne retspraksis i forbindelse med artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009.

77. Denne argumentation må forkastes som åbenbart ubegrundet, uden at det i den foreliggende sag er nødvendigt at foretage en yderligere afklaring af spørgsmålet om analog anvendelse af retspraksis vedrørende artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009 i forbindelse med denne forordnings artikel 8, stk. 4 [53].

78. For det første må det nemlig fastslås, at Retten i forbindelse med sin prøvelse af de aktiviteter, som blev udøvet af Forge de Laguiole, på ingen måde generelt har foretaget en analog anvendelse af sin retspraksis vedrørende reel brug af EU-varemærket. Således citerede Retten alene i den appellerede doms præmis 63 sin retspraksis vedrørende begrebet kategorier henholdsvis underkategorier af varer. Dette skete for at belyse konstateringen af, at markedsføring af gafler ikke kan anvendes som dokumentation for aktivitet i hele sektoren bordpynt, men kun for en aktivitet på området bestik. EUIPO's og Forge de Laguioles kritik på disse punkter holder ikke stand.

79. Desuden er EUIPO's og Forge de Laguioles kritik åbenbart ubegrundet, for så vidt som den beror på en urigtig forståelse af den appellerede dom. Ganske vist har Retten i sin undersøgelse af de aktiviteter, som faktisk blev udøvet af Forge de Laguiole, ikke udtrykkeligt angivet de kriterier, hvorefter de pågældende aktiviteter skulle fastlægges. Således har Retten kun nævnt den franske retspraksis, som parterne har påberåbt sig i den foreliggende sag, i forbindelse med sin undersøgelse af risikoen for forveksling [54]. Dette er imidlertid ikke nok til at fastslå, at den appellerede dom er utilstrækkeligt begrundet. Det fremgår nemlig åbenbart heraf, at Retten også har anvendt de i den omhandlede retspraksis fastsatte kriterier, som parterne samstemmende har anset for relevante, ved fastlæggelsen af de aktiviteter, som faktisk blev udøvet af Forge de Laguiole.

52 — Jf. navnlig bilag 16 til Gilbert Szajners svarskrift i appelsagen.

53 — Jf. i denne forbindelse også den af EUIPO anførte dom af 29.3.2011, Anheuser-Busch mod Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189, præmis 142-146), samt generaladvokat Cruz Villalóns forslag til afgørelse Anheuser-Busch mod Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2010:518, punkt 69 og 70).

54 — Jf. den appellerede doms præmis 81.

80. I sin undersøgelse af disse aktiviteter, så Retten nemlig udtrykkeligt ikke kun på de omhandlede varers karakter, men også på deres bestemmelse, anvendelsesformål, kundekreds og salgskanaler [55].

81. Når Retten har taget behørigt hensyn til disse forskellige faktorer, bedømmes de i forbindelse med vurderingen af de faktiske omstændigheder. Dette er ikke underlagt Domstolens kontrol, medmindre omstændighederne er gengivet urigtigt, hvilket i den foreliggende sag hverken er gjort gældende eller fremgår [56]. EUIPO og Forge de Laguiole kan være uenige i de faktiske omstændigheder, som Retten har fastslået ud fra de omhandlede varers karakter, bestemmelse og anvendelsesformål med hensyn til de aktiviteter, som blev udøvet af Forge de Laguiole. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at Retten har begået en retsfejl i den appellerede dom.

82. Anden del af det andet appelanbringende kan dermed heller ikke tages til følge.

3. Resumé

83. Da ingen af de af EUIPO anførte appelanbringender kan tages til følge, må appellen i sin helhed forkastes.

VI – **Sagsomkostninger**

84. I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, når appellen ikke tages til følge.

85. Det følger af artikel 138, stk. 1, sammenholdt med artikel 184, stk. 1, i procesreglementet, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Gilbert Szajner har nedlagt en sådan påstand, og da EUIPO er den tabende part, skal sidstnævnte pålægges sagsomkostningerne.

86. Det fremgår endvidere af procesreglementets artikel 184, stk. 4, at en intervenient i første instans, som ikke selv har iværksat appel, kun kan pålægges at betale sagsomkostninger i appelsagen, hvis den pågældende har deltaget i den skriftlige eller den mundtlige del af retsforhandlingerne for Domstolen. I overensstemmelse hermed skal Forge de Laguiole, som i den foreliggende sag har deltaget i den skriftlige del af retsforhandlingerne, pålægges at bære sine egne sagsomkostninger.

VII – **Forslag til afgørelse**

87. På grundlag af det anførte foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»1) Appellen forkastes.

2) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) bærer sine egne omkostninger og betaler de af Gilbert Szajner afholdte omkostninger.

3) Forge de Laguiole SARL bærer sine egne omkostninger.«

55 — Jf. præmis 61, 62 samt 67-69 i den appellerede dom vedrørende de aktiviteter, som reelt udøves af Forge de Laguiole. I forbindelse med prøvelse af risikoen for forveksling jf. endvidere den appellerede doms præmis 85, 99, 101, 104, 106 og 110.

56 — Jf. tilsvarende kendelse af 30.1.2014, Industrias Alen mod The Clorox Company (C-422/12 P, EU:C:2014:57, præmis 38), og af 20.1.2015, Longevity Health Products mod KHIM (C-311/14 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2015:23, præmis 39).